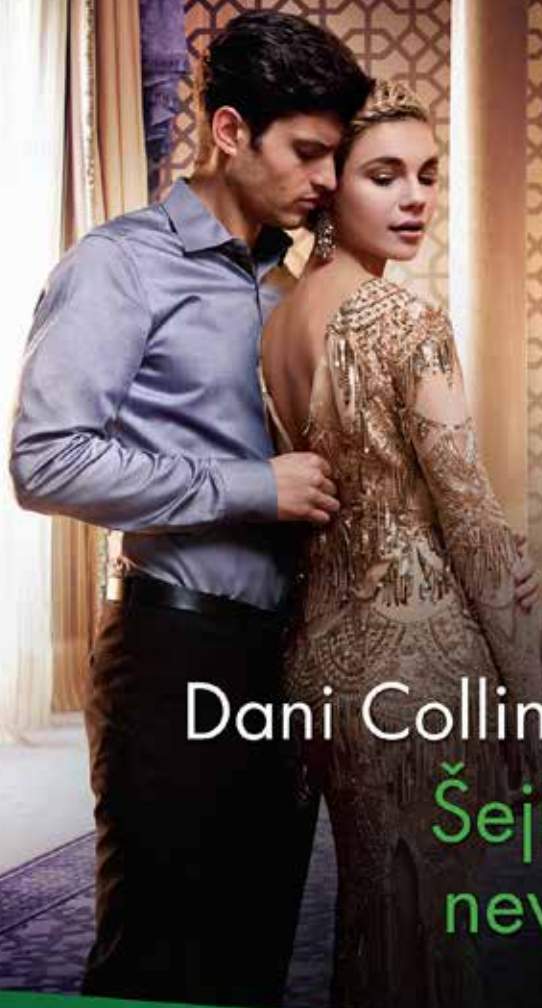

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Šejkova
nevěsta

DANI COLLINSOVÁ

ŠEJKOVA NEVĚSTA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

... byl pozdní večer, první máj, večerní máj byl lásky čas...

Vzpomínáte? Tyhle Máchovy verše, vzorec kyseliny sírové a vyjmenovaná slova po z. Ty si prý zapamatuje z let, kdy chodil do školy, každý...

Něco na tom je.

Napadla mě taková věc. Je máj měsícem lásky jenom pro nás, nebo to platí univerzálně, celosvětově? A tak jsem zkusil do vyhledávače zadat výrazy jako „month of love“, „mois d'amour“, „mese d'amore“, dokonce i „miesiąc miłości“ a „a szerelem hónapja“... A výsledek byl zajímavý. Většina světa, zřejmě je to vlivem anglosaské tradice slavení Valentýna, za měsíc lásky pokládá únor! Že by se Mácha tak moc mýlil?

Ale pak jsem zkusil trochu počítat. A připočetl jsem k tomu Máchovu máji devět měsíců... A vyšlo mně, že děti počaté v tom „našem“ měsíci lásky se rodí v tom „obecně uznávaném“. Že je to tak trochu kruh. A od toho už nebylo daleko k úvaze, že vlastně není podstatné, který je ten měsíc lásky, podstatná je ta láska. Bez ohledu na měsíc.

I když: O lásce šeptal tichý mech, / kvetoucí strom lhal lásky žel, / svou lásku slavík růži pěl, / růžinu jevil vonný vzdech...

Něco na tom máji je...

... s láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

ŠEJKOVA NEVĚSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Sheikh's Princess of Convenience

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4986-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4987-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4988-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Sluší mi to, mami?

Automatická otázka, kterou se naučila nevyslovovat, ještě pořád páčila Galilu v hrdle, kde cítila bušit srdce, když se otočila a zahlédla ten přízrak.

Stála bez hnutí na vydlážděném molu uprostřed velké, lesknoucí se vodní nádrže a zírala na ženu, jež se objevila v okně matčiných komnat. V měkké záři zlatavých světel, lemujících nádvoří to vypadalo, jako by ji matka sledovala, ostražitě a bez úsměvu.

Jako obvykle.

Galila měla na sobě úchvatné šaty v barvě mandarinek, bez ramínek, s nadýchanou hedvábnou sukni. Přes ně si oblékla tylový kabátek s dlouhým rukávem, bohatě vyšíváný stříbrem a malými, třpytivými kamínky – jak příslušelo člence královské rodiny v den svatby nového krále. Vlasy jí ve vlnách spadaly zpod diadému, který až dodnes nosila při slavnostních příležitostech na hlavě její matka.

Ty šaty byly na matku příliš mladistvé, ale ty oči byly určitě její, zvýrazněné zelenou a zlatou, s linkou, zdůrazňující jejich mandlový tvar. Kdysi se ty velké oči na Galilu dívaly s radostí. Se zalíbením.

Moc ti to sluší, beruško. Její nalíčené rty by se láskyplně usmály, zatímco by Galilu pohládila po vlasech.

Dnes se Galiliny rty – stejně smyslně tvarované, jako bývaly ty matčiny a nalíčené lesklou, rudou rtěnkou, která bývala pro matku typická – sevřely do tenké linky. Elegantně klenutá obočí se stáhla k sobě, jak hledala chyby, přesně jako by to udělala její matka, kdyby ještě žila.

Tvá pleť je dost bledá, Galilo.

Mohlo za to to nažloutlé světlo a její představivost, ale přesto ji to zabořilo. Nutilo ji to něco s tím udělat a získat zpět tu lásku, jež vyschla a vítr ji odvál jako lehoučký pouštní písek.

Neměla by být ráda, že tu matka není. Měla by raději truchlit nad zmařeným životem. Místo toho – a byla to její tajná hanba – jí bylo vlastně nejvíc líto, že přišla o možnost získat zpátky matčinu lásku. Nebo možná alespoň pochopit, jak o ni přišla.

Co tak hrozného udělala – kromě toho, že z ní vyrostla žena stejně krásná, jako byla matka? To je snad takový zločin? Může už teď konečně vykvést do krásy, když už jí nestíní tu matčinu?

Zvedla k ústům skleničku, kterou držela v ruce a zanechala na okraji další otisk rudých rtů.

Ne, není to šampaňské, matko, pronesla v duchu směrem k přízraku a byla odměněna lhostejným pohledem.

Brandy, již se naučila pít na internátní škole, jí zahřála krev v žilách. Za chvíli ji otupí, a přesně to potřebuje.

V nějakém dokonalém světě by se opila do němoty a pak utonula tady v těch pár centimetrech vody, čímž by utekla tomu zmatku, vířícímu všude kolem.

Nedělej scény, Galilo. To je Malakova specialita.

„Promoknou vám šaty.“

Mužský hlas, tak hluboký a sametový, že se skvěle hodil k hebkému, teplému nočnímu vzduchu, ji připravil se otočit a zamžourat do stínu. Očekávala... no,

vlastně nevěděla, koho očekávala. Muže, to jistě, ale ne *takového*.

Opíral se o okraj obloukového průchodu, rysy tváře ve slabém světle ostré, tvář lemovanou záhyby látky jeho *gutry*. Byl pohledný i nebezpečný zároveň. Nebezpečně pohledný s těma svýma hluboko položenýma temnýma očima a silnou čelistí pod krátkým, černým plnovousem. Tajil se jí z něj dech. Jeho otevřený, zlatě lemovaný *bišt* barvy dobrého merlotu mu volně splýval z širokých ramen a pod ním bylo vidět vyšívaný *thobe*, na míru ušitý na jeho svalnatý hrudník. Na hrdle, u zapnutého límečku ho zdobil žlutý safír velikosti její pěsti.

Říkala si, že to je alkohol, co způsobilo, že zavrávala, ale měla podezření, že je to dopad jeho mužnosti.

Narovnal se a napřáhl k ní ruku. „Pojďte. Než zničíte tu dokonalost.“

Znělo to lhostejně, možná jen trochu netrpělivě, ale její zmatené, poničené srdce při jeho domnělém komplimentu pookřálo jako květina na slunci. Volnou rukou si povytáhla sukni a opatrně pokládala nohy na kulaté, nášlapné dlaždice. Byla trochu moc opilá na to, aby bez úhony přešla až na břeh, a tak byla nakonec ráda, když jí vzal z ruky skleničku, uchopil ji za předloktí a pomohl jí překonat poslední dlaždice, až byla bezpečně na suché zemi.

Jeho dotek ji vyvedl z rovnováhy stejně jako ta brandy. Možná ještě víc. Po brandy se jí nespírala hrud a oči nevlhly touhou. Zaslechla vzdálenou svatební hudbu, ale jinak všemi smysly vnímala jen jeho. Něco uvnitř ji táhlo k němu. Jako by něco... hledala.

Byl vysoký, a jako by ho obklopovalo nějaké silové pole, díky němuž vypadal nedotknutelný. Vlivem záhadné síly, již vyzařoval, v jejich ochranných zdech vznikaly drobné praskliny. Nerozuměla tomu.

Možná jen ta brandy způsobila, že reaguje přehnaně.

Neznámý čichl ke sklenici a znechuceně se ušklíbl. Odložil ji stranou.

„Nemáte rád alkohol?“

„Nemám rád opilost.“

Těch pár slov ji zasáhlo nesmyslně hluboko, přestože je určitě nijak zle nemyslel. Ona je prostě jen příliš citlivá na kritiku. Proč by se jí to mělo dotknout? Nic pro ni neznamená.

Ale také se vymykal všem jejím zkušenostem, a to jich po posledních pár letech, kdy žila v Evropě, měla docela dost. Nebyl jako ti měštští aristokraté nebo vážní básníci, které potkala. Dokonce ani neodpovídal tomu, co očekávala tady, v Chalíi, své domovině. Byl ve svém arogantním chování šejka téměř ikonický. Už dávno se rozhodla, že pokud se vůbec někdy vdá, vezme si nějakého moderního, kulturního muže ze zahraničí. Ne někoho z těch zpátečnických barbarů, co se chovali, jako by bylo o pět století mív.

A přesto byl naprosto fascinující. Náhle jí projel nával touhy ho nějak zaujmout. Vysloužit si jeho úctu a obdiv.

Přestaň být tak dychtivá, uslyšela v duchu Malakův hlas. On se naučil žít bez lásky a náklonnosti ostatních. Proč si ona myslí, že je to nezbytné?

Není, řekla si rázně a natáhla se pro skleničku. „Dnes je pro mého bratra významný den. Tak slavím.“

„Lidé dělají pitomosti, když jsou opilí.“ Zyrský šejk Karim nezvedl ani hlas, ani ruku. Dokonce jí ani neřekl, že by neměla pít.

V jeho hlase byl nicméně zřetelný tichý rozkaz. A zjevně stačil k tomu, aby se slabě zapotácěla a přehodnotila svůj názor na něj. Bude ho ignorovat, na vlastní nebezpečí.

Šejk Karim jí vracel zkoumavý pohled, mohl si ji teď prohlédnout pěkně zblízka. To si každopádně říkal, že dělá.

Sledoval královskou rodinu celý den a večer – alespoň tedy ty, co byli přítomni. Princezna Galila, tolik podobná své zesnulé matce, ho fascinovala nejvíc. Přelétala jako ptáček z větve na větev, od jedné skupinky hostů k jiné, všemi vítaná a při řeči živě gestikulující a flirtující. Občas protočila oči při pohledu na kohokoli, včetně svého bratra, ženicha a nově korunovaného krále Chalíe.

Sršela její matka stejnou jiskřivou energií? Na to nalákala jeho otce? Viděl je všechny na fotografiích, ale ve skutečnosti byla princezna Galila nejen krásná. Byla úchvatná a přitahovala ho silou, jíž z principu vzdoroval.

Ne z principu, z pudu sebezáchovy, zašeptal tichý hlásek v jeho hlavě.

Ne že by tu bylo nebezpečí, že by se do ní zakoukal, ujišťoval sám sebe. Jen se snažila být středem pozornosti. To, jak se usmívala a vtipkovala, mu jasně říkalo, že si je dobře vědomá síly své krásy a sex-appealu. Používala je beze studu k tomu, aby převýšila všechny ženy v místnosti.

Proto ho překvapilo, když vyklouzla do zahrady a vydala se na soukromé nádvoří. Následoval ji, protože chtěl porozumět tomu, jak matka této ženy dokázala zničit celý jeho život, ne proto, že by ji nechtěl pustit z očí.

Byla její matka, královna Namani, také tak marnivá? Sledoval, jak se Galila shlíží v odrazu okna, tak zaujatá vlastním odrazem, že ani nepostřehla jeho přítomnost.

Není žádný pronásledovatel hezkých slečen, skrývající se ve stínu. Je král, jehož v hlavě pálí otázka, na kterou nemá odpověď. Kromě toho si ji chtěl prohlédnout zblízka. Odhalit tajemství její přitažlivosti.

Zavolal na ni a ona se otočila na molu uprostřed vodní plochy – a v tu chvíli si uvědomil, že je opilý.

Jaké zklamání. On sám nikdy nepil, nechtěl se dostat do stavu, kdy by si mohl myslet, že skok z balkónu vyřeší jeho problémy.

Když jí řekl, že pít alkohol není moudré, na chvílku se zdálo, že zesmutněla, ale rychle to potlačila a rozzářila se, aby ho okouznila.

„Co je pitomého na tom si trochu užít?“ podívala se na něj s výzvou v očích. Zvedla si vlasy na krku a nechala je lehce splývat z předloktí. Přitom sledovala, jestli se dívá.

Uvnitř té královské skořápky byl ukrytý muž, stejný jako všichni ostatní. Také cítil vášeň a touhu, ale dobře poznal, když se nějaká žena úmyslně nakrucuje, aby si všiml oblín jejích prsou. A přestože by se rád podíval, nespouštěl oči z jejích.

„Důkaz číslo jedna. Jste na hraně sebezničení.“ Postavit se proti němu je závažná chyba, varoval ji tím.

Jeho nedotčená odpověď ji trochu vyvedla z míry. Zamračila se, ale hned zvedla bradu v návalu hrdosti.

„Napadlo vás, že možná mám důvod?“ Párkrát s nevinným výrazem mávla dlouhými řasami.

„Jsem si jistý, že máte velmi složitý život,“ poznamenal suše.

„Před třemi měsíci jsem přišla o matku,“ vmetla mu do obličeje s tichým vzdorem. „Mám právo truchlit.“

„To ano.“ Nepatrně pokývl hlavou, což byla jediná známka soucitu, již jí byl ochoten poskytnout. Jemu byl jakýkoli soucit odepřen, když mu zemřel otec. Bylo to za mnohem horších okolností a bylo mu teprve šest.

„Opít se do němoty všechno jen zhorší.“

„Jak by něco takového bylo možné?“ zasténala. „Můj otec je tak zkroušený žalem, že se úplně uzavřel. Nedokážu s ním navázat kontakt. Nikdo to nedokáže.“ Podívala se směrem k oknu, na němž se odrazil její vlastní obraz. „Matka mu tak moc chybí.“

To Karim chápal. Ať se snažil sebevíc, nedokázal

zmírnit matčin hluboký žal ze ztráty otce. Zatajit jí, že otcova smrt byla sebevražda, bylo jediné, co pro ni mohl udělat.

„Měla s někým poměr,“ zašeptala Galila. „A on ji přesto miloval, ale teď, když o tom všichni víme, zdá se, že to ztrojnásobilo jeho agónii.“

Karimovi se zastavilo srdce. Přestal dýchat.

Jako by si všimla jeho náhlé nehybnosti, přikývla, aby potvrdila to šokující prohlášení.

„Váš otec to věděl, ale neřekl vám o tom?“ Karimovi hlavou pádily myšlenky. Nikdy nepřiznal ani živé duši, jak dlouho a jak těžce musel nést pravdu. A bylo to opravdu nesnesitelné. Když královna Namani zemřela, domníval se, že alespoň tajemství toho mimomanželského románu zemřelo s ní.

„Věděl to celé roky!“ pronesla s rozhořčeným údivem. „Pomohl jí to utajit, když otěhotněla. Našeho polovičního bratra poslali pryč ještě ten den, co se narodil.“

Karim se musel pekelně soustředit, aby si udržel bezvýrazný obličej. Nohy jako by mu vrostly do země, takže se našťěstí nezapotácel. V uších mu zvonilo, jako by její slova byla kanón, co mu vystřelil hned vedle hlavy.

Galila se hystericky zachichotala. „Vysvětlete mi, jak se s něčím takovým vyrovnat, aniž by se člověk pořádně opil?“

„Vy máte třetího bratra? Polovičního bratra?“ *On sám* má polovičního bratra? Jeho pečlivě vybalancovaný svět se nejen pohnul, on se mu přímo rozpadl u nohou.

„Ano!“ Vypadalo to, že si nevšimla, v jakém je šoku, příliš ponořená do svého vlastního emocionálního zmatku. „Bývali bychom měli s bratry utěšovat otce, ale *on* se objevil po pohřbu. Řekl nám, že mu naše matka celé roky psala dopisy. O tom, jak lituje

toho, že ho musela poslat pryč, protože ho *milovala nejvíc ze všech*." Oči měla plné slz. „Protože on byl jediné pouto s mužem, kterého tolik milovala.“

Zvedla si ruku sevřenou v pěst k hrudi, jako by tím mohla zachránit své pukající srdce.

„Náš otec se zhroutil. Kdo by se nezhroutil? Ani my jsme k tomu neměli daleko! Zufar musel předstoupit a převzít to... A teď je s naším *polovičním bratrem* i Zufarova původní budoucí manželka.“

Divoce mávla rukou směrem k nějakému neznámému místu. „Zufar si neměl vzít Nieshu. Amira mu byla příslibená už od narození, ale Adir se sem dnes ráno vrátil a přemluvil ji, aby s ním utekla. Sama jsem ji viděla, když prolézala oknem. Adir říkal, že je to jeho pomsta za to, že jsme mu upřeli jeho práva.“

„Adir,“ zopakoval Karim tiše. Tak se jeho bratr jmenuje? Stejně slyšel to ostatní, co se na něj z jejich úst valilo.

„Zufar je tak zaslepený, že si radši vzal naši *služebnou*, než aby přiznal, že je něco špatně. Malak zmizel z paláce, asi do herny nebo do harému, nebo si to aspoň představuju. A co zbylo mně? Nikoho nemám. Takže pardon, že jsem se uchýlila ke sklence brandy.“

Když přiložila sklenici k ústům, sebral jí ji a vylil obsah na dlaždice. Musel. Tyhle novinky byly přímo výbušné.

„Komu ještě jste to řekli?“ naléhal na ni.

„Nikomu,“ zamumlala a znechuceně zasykla, když spatřila tu louži brandy u nohou. „Teď si budu muset dojít pro jinou.“

„Kdo je Adirův otec?“ Udržoval si klidný tón, ale sklenici svíral tak silně, že se bál, že mu v ruce praskne a on tu začne krváčet na zvolna se odpařující alkohol.

„To nikdo neví.“ Galila pohodila hlavou. „Zdá se, že si matka přece jen vzala do hrobu jedno tajemství. Ale možná bych se mohla poptat našich hostů.“ Kývla

bradou přes setmělou zahradu směrem k balkónu, kde se otevřenými dveřmi, ven rozlévalo světlo ze sálu. „Musí tu někde být.“

V kaleidoskopu barevných plášťů a večerních rób se tam bavila elita ze všech okolních království. Hlasy se proplétaly s hudbou a všechn ten ruch byl najednou pro Karima k nesnesení.

„Proč myslíte?“ zeptal se a přinutil se k mírně zvědavému tónu, zatímco se mu krev vařila v žilách.

„Má matka by se nespustila se sluhou. Musel to být někdo na její úrovni, velmi pravděpodobně jeden z těch mužů, co dneska gratulují bratrovi k jeho povedenému manželství.“

Měla pravdu, samozřejmě. Jeho otec skutečně byl na úrovni; ne že by to tedy hodlal Galile potvrdit. Možná ta aférka začala na nějaké akci, jako byla právě tahle. Jeho otec a její matka byli zhruba v jeho věku, když se potkali, byli v nejlepších letech a fyzicky na vrcholu. Možná se vytratilí někam ven, aby si tam ve stínu užili svou vášeň, stejně jako to některé páry dělaly i dnes.

Byl příliš pragmatický na to, aby se oddával zbytečnému snění, ale v duchu cítil podivnou touhu tvořit s Galilou jeden z těch bezstarostných párů. Kdyby si tak jen mohl užít obyčejný flirt, jako ostatní, než aby musel poslouchat, jak si vylévá srdce a při tom zoufale přemýšlet, jak to zařídit, aby se ten soukromý skandál nedostal dál než k jeho uším.

Musí zajistit, aby celá věc zůstala v tajnosti, a jestli to bude znamenat, že bude muset zůstat v blízkosti téhle krasotinky, tak jedině dobře.

„Měli bychom se tam vrátit,“ pronesl ten záhadný cizinec.

I skrz závoj vzrůstající opilosti si Galila uvědomila, že by se neměla potulovat venku s cizím mužem, o blábolení o rodinném tajemství ani nemluvě. Jenže

na tom, jak se na ni se zájmem díval, bylo něco omamného. Po celé týdny, vlastně spíš roky, pokulhávala někde za svými bratry, protože byla holka. Princezna, ne královna.

„Hm, asi ano. Ráda bych sehnala novou brandy,“ prohlásila a zamrkala na něj.

Ani se neusmál, jen se na ni pronikavě podíval a ona měla náhle dojem, že ho zklamala. Srdce jí pokleslo.

„Nepotřebuju vaše svolení,“ poznamenala, ale z obvyklé sebedůvěry jí už moc nezbyvalo.

„Uvidíme,“ řekl záhadně a vzal ji za předloktí, aby ji vedl.

Dotek vyslal do jejího těla elektrický výboj. Škubla sebou a málem si vyvrkla kotník. Jeho nesouhlasný pohled to všechno dělal ještě horší.

Nejsem zas tak opilá, chtěla mu říct, ale vypadalo to, že nedokáže souvisle myslet.

Jako by celé její tělo reagovalo na jeho neskutečnou přitažlivost. Nejen, že vnímala jeho přítomnost všemi smysly. Jako by ji jeho aura prostupovala a způsobovala jí návaly horka. Jako by ji dýchala jako nádhernou vůni.

Zmateně mu dovolila, aby ji vedl směrem k zahradě a zpět do sálu.

„Copak vy vůbec nepijete?“ zeptala se a zoufale se snažila soustředit se na realitu.

„Nikdy.“

„Ó, prosím, dovolte mi vás zasvětit,“ zavrkala a opřela se do ruky, kterou ji podpíral.

Pud sebezáchovy jí napovídal, že provokovat ho není ten nejlepší nápad. Vlastně je dost špatný. Její lehce ironický tón na něj neudělal žádný dojem, jen se na ni znechuceně podíval. On rozhodně nepatří mezi slabé jedince. Ani nevinné. Je téměř až cynický, a rozhodně dost silný na to, aby nedovolil někomu nebo něčemu, aby ho ovlivnil.

Když vcházeli do zahrady, zvedla k němu zrak